

Postbode brengt goed nieuws

Hartelijk Jette verwarmt daklozen in Brussel met soep, broodjes, kleding en genegenheid

- Postbode trekt zich het lot van daklozen aan
- Honderden vrijwilligers springen mee op de kar
- Hartelijk Jette deelt elke vrijdag een warme maaltijd uit

Ilse VAN HALST

Vrijdagavond, 20 uur, station Brussel-Noord. Het regent gestaag en de wind rukt aan het tentzeil. De tent biedt amper beschutting aan de vrijwilligers van Hartelijk Jette/Coeur Jettois die warme maaltijden en kleren uitdelen aan daklozen.

Karim, een Marokkaan die op straat leeft, nadert behoedzaam. Initiatiefnemer Olivier Vanden Avont spoort hem aan een winterjas uit te zoeken, maar alle jassen zijn al weg. „Dat geeft niet”, zegt Karim klappertandend in zijn kostuumvest. „Ik kreeg soep en broodjes mee voor mijn vrouw en ons kindje. Als zij het goed hebben, ben ik gelukkig.”

Yassine heeft meer geluk. Twee maanden geleden nam hij in Spanje de bus op zoek naar betere oorden. Nu doolt hij rond in Brussel. „Ik kreeg een deken, een trui en sokken”, glundert hij. „En voor het eerst deze maand at ik nog eens warm.”

Een windstoot doet de tent wankelen. Dirk Vannetelbosch, pastoor in Jette, grijpt het metalen geraamte vast. „Gelukkig zijn hier sterke mannen om de boel recht te houden”, grapt hij. Aan humor geen gebrek. De sfeer zit erin. De vrijwilligers doen dit zichtbaar vanuit het hart. Het initiatief werd terecht Hartelijk Jette/Coeur Jettois gedoopt.

De bal ging aan het rollen in november 2014. „Toen dook de eerste dakloze op in het straatbeeld van Jette. Op Facebook wezen berichten allerlei instanties met de vinger. Van achter je computer kritiek spuien, is makkelijk”, meent Olivier Vanden Avont. „Waarom vragen we die dakloze niet wat hij nodig heeft?” Hij voegde de daad bij het woord en amper twee dagen later, op 14 november, deelde hij met enkele vrijwilligers de eerste soep uit.

Sindsdien bereidt Vanden Avont, een postbode, met een groeiende schare vrijwilligers elke vrijdag een warme maaltijd voor daklozen. Vanaf de kansel lanceerde pastoor Vannetelbosch een oproep. „Zijn kinderen dienen de mis in onze parochie”, vertelt hij. „In de kerk zamelen we kleding in. Parochianen breien mutsen en sjaals.”

„Wortels, prei, rapen en kool. Dat wordt een overheerlijke stampot”

Intussen komt een ploeg vrijwilligers een koelbox op wieltjes voltanken met soep. „Daarmee trekken we rond in het station om soep en broodjes uit te delen”, vertelt vrijwilliger Didier. „Sommige daklozen willen hun karton niet in de steek laten uit vrees hun plekje te verliezen.”

Vandaag lopen voor het eerst twee vrijwilligers van het Rode Kruis mee. Het blijkt niet zinloos, want even later wordt een dakloze met een ziekenwagen weggebracht.

Vanden Avont krijgt vaak een pluim. „Toch doe ik niets bijzonders”, zegt hij bescheiden. Manuela, vrijwilligster van het eer-

ste uur, beamt: „Zo veel mensen zijn bereid te geven, maar weten niet hoe. Zo veel mensen hebben hulp nodig. Wij zijn slechts de schakel tussen beide.”

Olivier Vanden Avont wil doorgaan tot april. In de herfst neemt hij de draad weer op. „Tussenin komen we op adem. Dat is nodig, want het kruipt in je kleren”, vertelt de postbode. Na zijn werk doet hij elke dag een tweede ronde om voedsel op te halen. „De bakker schonk zestig stokbroden, dertig koffiekoekeken en honderd sandwiches, de slager veertig kippenbillen en de groenteboer beloofde veertig bundels prei, uien, wortels, rapen en kool. Dat wordt een overheerlijke stampot.”

Zopas richtte hij een vzw op en opende hij een rekening. „We zouden graag een bestelwagen aankopen om alles vanuit Jette naar het station te vervoeren. Ik zou ook graag een lokaal huren. Nu puilt mijn garage uit.”

Na elke voedselbedeling verzamelt iedereen ten huize Vanden Avont. „Dan bezinnen we ons even. Dat is nodig”, weet hij uit ervaring, „want soms weegt het zwaar. De daklozen met kleine kinderen die overnachten in het station, dat blijft hangen. Met elkaar erover praten, lucht op.”

Intussen kunnen de daklozen teren op de tas eten die ze kregen. Daarin een sandwich, een fles water, een drankje, broodjes en helemaal onderin een wafel of snoep. Zodat niet alleen de maag is gevuld, maar ook het hart wordt verwarmd.

Info op 0495 99 21 06 of www.facebook.com/groups/coeurjettoishartelijkjette. Giften zijn welkom op rekeningnummer BE15 0689 0165 4130.

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Meerderheid tussen geloof en ongeloof in

” Uit onderzoek blijkt dat Nederland voor het eerst meer ongelovigen dan gelovigen telt. Zowat 25 procent van onze noorderburen is van mening dat er geen god of hogere macht bestaat en noemt zich atheïst. Daarentegen gelooft nog slechts 17 procent in het bestaan van een persoonlijke god. De meerderheid van de bevolking, een kleine 60 procent, zit tussen geloof en ongeloof in. Zowat 31 procent bestempelt zich als agnost en zegt niet te weten of er een god bestaat. Anderen, de zogenaamde ‘ietsisten’, geloven niet in een persoonlijke god, maar stellen dat er toch ‘iets’ moet zijn, een op het eerste gezicht moeilijk concreet te definiëren hogere macht of kracht. Hun aantal wordt op 27 procent geschat.

Geloof en rede zijn onverenigbaar en daarom zal het geloof wijken voor de rede: zo zagen de filosofen van de Verlichting het. Cijfers over de achteruitgang van het geloof lijken hen gelijk te geven, maar dat is slechts schijn. De realiteit toont een veel complexer beeld dan wat de Verlichtingsdenkers voor ogen hadden. Dat mensen niet meer in een persoonlijke god geloven kan wel eens meer te maken hebben met de toegenomen welvaart dan met de rede. In *De ketter en de kerkvorst*, het boek waarin mgr. André-Jozef Léonard en de Gentse filosoof Etienne Vermeersch met elkaar over maatschappelijke en religieuze thema's discussiëren, benadrukt Vermeersch dat wie intelligent is niet noodzakelijk ongelovig is. De meeste mensen in West-Europa en de Verenigde Staten worden volgens hem trouwens niet ongelovig om intellectuele redenen, maar onder invloed van de consumptiemaatschappij, die ons voor het levensbeschouwelijke onverschillig maakt.

De Kerk moet hedendaagse zinzoekers ervan overtuigen dat haar boodschap geloofwaardig en relevant is

Onderzoeken over de gestage aftocht van het christelijke geloof, zoals in Nederland, leren voorts dat het geloof niet zomaar voor het klassieke atheïsme wordt ingewisseld. Geloof, religie en spiritualiteit worden vooral vager en passen zich aan de tijdgeest aan. Tussen het traditionele godsgeloof en de trouw aan de Kerk enerzijds, en het gedachtegoed van Voltaire anderzijds, ligt een uitgestrekt niemandsland waarin velen als spirituele zwerfers op zoek gaan naar zin en uiteindelijk zelf beslissen waar ze geloof aan hechten. „Het geloof individualiseert. Mensen bepalen zelf wat in hun leven nuttig is”, zei de Nederlandse godsdienstpsychologe Joke van Saane bij de publicatie van het onderzoeksrapport in *Trouw*.

Uiteraard gaat het hierbij in veel gevallen om een ‘stand-by geloof’. Het sluimert en als je het nodig hebt – bij stille tochten en massaal rouwbetoon na een ramp of na de dood van een volksheld bijvoorbeeld – licht het op. Daarbij komt dat de erosie van het traditionele christendom lang niet op alle onderdelen van de geloofsleer even sterk is. De hel heeft weliswaar afgedaan, maar het geloof in het hiernamaals blijkt springlevend. Meer dan de helft van onze noorderburen, 53 procent, is ervan overtuigd dat er leven na de dood is. Ook bovennatuurlijke verschijnselen blijven beroeren. Heel opmerkelijk tot slot is dat het aantal gelovige jongeren in de leeftijd van 18 tot 34 jaar (20 procent) opnieuw iets hoger ligt dan in de oudere leeftijdscategorieën (ongeveer 15 procent). Blijkt ook dat die jongeren hun geloof traditioneler en orthodoxer beleven dan hun oudere generatiegenoten.

Kortom, religie en spiritualiteit zijn allerminst uit de samenleving verdwenen. Ook al ergeren rechtzinnige gelovigen zich ongetwijfeld aan het vage, sentimentele en vaak vrijblijvende karakter van allerlei vormen van hedendaagse spiritualiteitsbeleving, het is verkeerd er geen aandacht aan te besteden. Ze leren ons immers dat de mens hoe dan ook blijft zoeken naar antwoorden op vragen over de zin van het leven, over angst, eenzaamheid en dood. De grote uitdaging waar ook de Vlaamse Kerk voor staat, is met allen het gesprek aan te gaan en hen te overtuigen dat haar Blijde Boodschap ook in onze welvaartsstaat relevant en geloofwaardig blijft.”

Vrijwilligers van Hartelijk Jette trotseren het gure weer om daklozen te helpen. © Herman Ricour